ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΖΥΑ ΛΕΡΜΙΝΑ

Ο... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ

ΔΟΥ τί συνέβη προχθὲς στὸν ἀπερίγραπτο φίλο μου Στέφανο Ντούγκλας, ζωγράφο ἐφαρμοστέχνη καὶ ζωντοχῆρο, μὲ προκοῖλι, μιτερὸ γενάκι καὶ γυριστὲς μουστάκες :

Ὁ Στέφανος Ντούγκλας βρισκόταν προχθὲς τὸ μεσημέρι πλάϊ στὴ χύτρα τῆς κυρίας Ντυβάλ, στὴν ταβέρνα τῆς ὁποίας συνηθίζε νὰ τρώη ἀτ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ διεστραμμένη σύζυγός του ἀναποδογύρισε τὴ χύτρα τοῦ σπιτιοῦ του κι' ἔφυγε, ἀκολουθῶντας ἕναν γραμματέα τῆς Ἰαπωνικῆς πρεσβείας.

Ἡ ἀτυχία αὐτὴ τοῦ φίλου μου μπορεῖ νὰ τὸν στενοχώρησε στὴν ἀρχή, δὲν τὸν ἐμπόδισε ὅμως νὰ διατηρήση τὴν ὄρεξί του, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ διατηρήση τὴν σύζυγό του.

Καθισμένος, λοιπόν, τώρα σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὶς ἀραδιασμένες χύτρες τῆς κυρίας Ντυβάλ, τέλειωνε τὴν αὐγόσουπά του καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ριχτῆ στὶς κοτολέττες του, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε μέσα στὴν ταβέρνα κι' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε ἀδειανὸ τραπέζι, κάθησε κοντά του.

Ἦταν ἕνας πενηντάρης ἀδύνατος, ξεραγκιανός, μὲ ὕψος στυγνό, καλοντυμένος ὅμως καὶ σφιγμένος σὰν ἀξιωματικὸς μέσα στὸ στενὸ κουμπωμένο σακκάκι του.

Διάταξε καὶ τοῦ πῆγαν ἕνα ροσμπίφ, τὸ ὁποῖο βρῆκε ἀηδέστατο, τοῦ σερβίρισαν κατόπιν χόρτα, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψε, ὀνομάζοντάς τα «παλούκια» καὶ τέλος τοῦ πῆγαν φροῦτα, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ τὰ περιεργάστηκε στραβώνοντας τὰ χείλη του, σὰν νάχε μπρός του ρετσινόλαδο, τὰ ἐπέστρεψε κι' αὐτὰ ὡς ἀκατάλληλα.

Ὁ Στέφανος τότε ἐτόλμησε νὰ τὸν ρωτήση ἂν ὑπόφερε ἀπὸ καμμιὰ στομαχικὴ πάθησι.

—Καθόλου, κύριε, ἀπάντησε ὁ ξεραγκιανὸς ἄνθρωπος, μὲ ὕφος στυγνό. Ἔχω στομάχι ἴσανὸ νὰ χωνέψη καὶ...σκυλλὶ ἀκόμα, ἀλλὰ ἀποστρέφομαι τὴ Γαλλικὴ μαγειρική.

—Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ αἰσθάνεσθε τὴν ἀποστροφὴ αὐτή ;

—Ἀπὸ τότε ποῦκαμα τὸ γύρο τοῦ κόσμου, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺζησα στὴν Πολυνησία.

—Ἀ ! ὥστε ἐκεῖ κάτω θὰ ἤχοιν ἐξαισία κουζίνα.

—Τί λέτε, κύριε ; Ἀποτρόπαιη, φοβερή, κύριέ μου !...

—Τότε ;...

—Ἰδού ! τὸν διέκοψε ὁ στυγνὸς ἄνθρωπος, βγάζοντας ἀτ' τὴ βαλίτσα του ἕνα τενεκεδένιο κουτί.

—Τί εἶν' αὐτό ; ρώτησε ὁ φίλος μου.

—Ἐδῶ βάζω τὴ μοναδική μου τροφή, μὲ τὴν ὁποία συντηροῦμαι ἐπὶ ἕξη τώρα μῆνες.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἄνοιξε τὸ κουτί, ἔβγαλε μιὰ φετίτσα κρέας καπνισμένο καὶ τὴν κατεβρόχθισε.

—Θέλετε νὰ δοκιμάσετε ; εἶπε στὸν Στέφανο, προσφέροντάς του μιὰ ἄλλη φετίτσα.

Ὁ φίλος μου τὴν πῆρε μηχανικὰ καὶ τὴ μάσησε.

—Ἀ ! εἶνε ἔκτακτο στὴ γεῦσι ! φώναξε, σφουγγίζοντας τὰ χείλη του.

Ὁ ξένος γέλασε σκληρά, στριμμένα.

—Ἂν μπορούσατε ὅμως νὰ τὸ φᾶτε ὠμό, θὰ τὸ βρίσκατε ἀκόμα πιὸ ἔκτακτο, εἶπε.

—Εἶνε, λοιπόν, τόσο σπάνιο ;

—Καθόλου. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ τὸ προμηθευτῆ κανείς.

—Μὰ τί εἴδους κρέας εἶνε ;

—Ἀνθρώπινο, κύριέ μου, ἀνθρώπινο !...

Ἂν ἔπεφτε τὸ ζεματιστὸ νερὸ τῆς μεγάλης χύτρας στὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου Στεφάνου Ντούγκλας, δὲν θὰ τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ μὲ τόση τρομάρα.

Ἡ κατάπληξίς του ὅμως αὐτὴ κι' ἡ ὠχρότης του φαίνεται ὅτι δυσαρέσησαν τὸν ξεραγκιανὸ ἄνθρωπο.

—Γιατί ταράττεσθε ; τοῦ εἶπε. Πρώτη φορὰ βλέπω νὰ κάνη τέτοια ἐντύπωσι σὲ ἄνθρωπο τὸ κρέας αὐτό. Μήπως εἶσθε κι' ἐσεῖς τόσο....πολιτισμένος ; (Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος πῆρε ὕφος ρωμαϊκὸ καὶ ξερόβηξε). Ἀλλ' ἂν τὸ τρώγατε δυὸ- τρεῖς φορές, συνέχισε, σᾶς βεβαιώ ὅτι θὰ συνηθίζατε τόσο, ὥστε νὰ μὴ θέλετε νὰ γίξετε ἄλλη τροφή....

Κι' ἐνῶ ὁ φίλος μου ὁ Στέφανος στεκόταν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὁ παράξενος ἄνθρωπος πῆρε ἕναν κατήφορο ἀσυγκράτητης ρητορείας :

—...Ἐξ ἄλλου, κύριέ μου, ἐξακολούθησε, αὐτὸ ἦταν ἡ μοναδικὴ τροφὴ τῶν προγόνων μας ἄλλοτε. Ἔπειτα, μήπως τὸ ἔμβρυο δὲν τρώει τὸ αἷμα τῆς μάνας του ἐπὶ ἐννέα μῆνες ; Εἴμαστε, δηλαδή, ἀνθρωποφάγοι πρὶν γεννηθοῦμε ἀκόμα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε. Ὁ....πολιτισμὸς (κι' ἐδῶ ξερόβηξε πάλι δυὸ - τρεῖς φορὲς) εἶνε ἕνα ψέμμα !... Οἱ ἀρχαῖοι Γαλάτες ἔτρωγαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὥσπου νὰ ἐπικρατήσουν οἱ πιὸ ἰσχυροὶ καὶ νὰ στρέψουν τὰ δόντια τους κατόπιν κατὰ τῶν ἄλλων ζώων, χωρὶς νἄχουν ὡς ἐμπόδιο πειὰ τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀδύνατους. Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοί, Κέλτες, Οὖνοι, Τάταροι, Μογγόλοι, Πετσενέγοι, Ἰνδοί, ἔκαναν τὸ ἴδιο. Ἀλλ' ἂς μὴν πᾶμε τόσο μακρυά. Ἂς ἔρθουμε στὴ Ρώμη, στὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς της καὶ τοῦ....πολιτισμοῦ της. Μήπως τότε δὲν ἔρριχναν τοὺς δούλους στὶς λίμνες γιὰ νὰ παχαίνουν μ' αὐτοὺς τὰ ψάρια, ποὺ θὰ τὰ τρώγανε ὕστερα μὲ ἀσημένια πηρούνια οἱ ἀριστοκράτες τῆς ἐποχῆς ; Μήπως κι' αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰ ἔμμεσος ἀνθρωποφαγία ; Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, σὲ χῶρες ποὺ δὲν εἰσέδυσε ἀκόμα ὁ... πολιτισμὸς (ὁ παράξενος ἄνθρωπος ξερόβηξε πάλι), οἱ ἄνθρωποι εἶνε πιὸ εἰλικρινεῖς, πιὸ πρακτικοί. Παίρνουν ἀπευθείας ἐκεῖνο ποὺ ἡ φύσις θὰ τοὺς προσφέρη κατόπιν πολλῶν διατυπώσεων καὶ μεταμορφώσεων. Δὲν περιμένουν, δηλαδή, νὰ πεθάνη ὁ ἐχθρός τους, νὰ μεταμορφωθῆ σὲ χῶμα καὶ κατόπιν σὲ χόρτα ἢ σὲ καρπούς, γιὰ νὰ τὸν φᾶνε. Ὄχι... Τρῶνε, ἁπλούστατα, ἀπευθείας τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς !... Καὶ ξέρετε, βρίσκουν τὸ ἀνθρώπινο κρέας λεπτότερο, εὐγευστότερο, χωνευτικώτερο ἀπὸ τὸ κρέας τῶν ἄλλων ζώων. Ὡρισμένα μέλη, μάλιστα, τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶνε ἐξαίσια. Ἀπὸ αὐτὰ εἶχα μερικὰ παστωμένα σὲ κοντιά, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ προμήθειά μου ἄρχισε νὰ ἐξαντλῆται... Ποῦ θὰ βρῶ τώρα νέα προμήθεια ;...

Καὶ στὴ σκέψι αὐτὴ ὁ ξεραγκιανὸς ἄνθρωπος ἔπεσε σὲ βαρειὰ μελαγχολία.

—Ἀλλά, δυστυχισμένε, ἐτόλμησε νὰ ρωτήση ὁ φίλος μου, πῶς μπορέσατε νὰ συνηθίσετε σὲ μιὰ τέτοια δίαιτα ;

—Μοῦτυχε μιὰ εὐκαιρία μοναδική, ἀγατητὲ κύριε. Τὸν περασμένο χρόνο ταξείδευα μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Βορρᾶς»...

—Πῶς τῶπατε ;

—....«Βορρᾶς» εἶπα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐναυάγησε στὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Πολυνησίας. Κατωρθώσαμε μὲ τὶς βάρκες νὰ σωθοῦμε σὲ κάποιο νησί, ὅπου ὅμως γίναμε δεκτοὶ μὲ φωνὲς καὶ ἰαχὲς χαρᾶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσον καιρὸ εἶχαν νὰ φᾶνε ἀνθρώπινο κρέας. Ἐγώ, χάρις στὴν πρωτοφανῆ ἰσχνότητά μου, εἶχα τὴ εὐτυχία νὰ μείνω τελευταῖος στὴ λίστα τῶν φαγητῶν τους. Ὡστόσο, προσπαθοῦσαν νὰ μὲ παχύνουν. Ἔτσι φάγαμε — ἐγὼ κι' οἱ καννίβαλοι — ὅλους τοὺς συντρόφους μου, τὸν ἕνα ὕστερα ἀτ' τὸν ἄλλον !... Κατόπιν τὸ ἔσκασα καὶ τὴ γλύτωσα. Ὡστόσο, φίλε κύριε, ὀφείλω νὰ ἀναγνωρίσω στὸν ἑαυτό μου ἐκτακτη ἀνθρωποφαγικὴ διάθεσι καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔχω τὸν ὅμοιό μου. Σᾶς βεβαιώ, κύριέ μου, ὅτι λόγῳ τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ πάχους σας, εἶσθε ἕνα...ἔκτακτο γεῦμα ! Μὴ δυσπιστεῖτε... Πιστέψτε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔχει γευθῆ τὴ σάρκα 150 συντρόφων του... Καὶ πρὸ παντὸς μὴν ταράττεσθε.

—Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ὁ Στέφανος Ντούγκλας, κάτωχρος. Δὲν ταράσσομαι, γιατί ξέρω ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ λέτε, βέβαια, στ' ἀστεῖα...

—Καθόλου, φίλτατέ μου... Ἐδοκιμάσατε ἕνα κομματάκι ἀνθρώπινης σάρκας καὶ τὴ βρήκατε ἔκτακτη —δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἔ, λοιπόν, τὸ κρέας αὐτὸ ἀνήκει σὲ μιὰ ὡραία, λεπτὴ καὶ ξανθὴ κυρία, ποὺ εἶχε μείνει μεταξὺ τῶν τελευταίων ἐδεσμάτων τῶν καννιβάλων. Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν τρυφερὴ αὐτὴ κυρία πῆρα κι' ἐγώ, ὅταν διασώθηκα κολυμπῶντας σ' ἕνα εὐρωπαϊκὸ ἀτμόπλοιο. Τὸ πῆρα μαζύ μου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ τελευταίου δείπνου μου κοντὰ στοὺς ἀγρίους καὶ τὸ φυλάω, τρώγοντας ἀτ' αὐτὸ μιὰ φετίτσα σὲ κάθε γεῦμα μου. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ προμήθειά μου ἐξαντλεῖται... Τί θὰ γίνω κατόπιν ;... Πῶς θὰ συνηθίσω στὰ εὐρωπαϊκά σας φαγητά ;...

Κι' ὁ παράξενος κύριος ἔγινε πάλι μελαγχολικός.

—Ἀλλὰ ἡ ὥρα πέρασε... πρόσθεσε κατόπιν νωρικά. Σᾶς ἀφήνω, κύριε. Χαίρετε...

Κι' ἔφυγε, κρατῶντας τὴ βαλίτσα του.

Ὁ δυστυχὴς φίλος μου ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι. Πλήρωσε γρήγορα γρήγορα τὸ λογαριασμό του καὶ βγῆκε ἔξω, ζαλισμένος, τρεκλίζοντας καὶ σκουντουφλῶντας ἀπάνω στοὺς διαβάτες. Σὰν ἔφτασε στὸ σπίτι του, βρῆκε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ τὰ σήματα τῆς ἀστυνομίας. Τὴν ἄνοιξε καὶ ἰδοὺ τί διάβασε :

«Κύριε. Μᾶς εἴχατε ἐπιφορτίσει νὰ σᾶς πληροφορήσουμε περὶ τῆς τύχης τῆς κυρίας συζύγου σας, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε πρὸ 18 μηνῶν τὴν συζυγικὴν ἑστίαν τραπεῖσα πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ἤδη, κατόπιν τῶν ἐρευνῶν μας, σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι ἡ κυρία σύζυγός σας εἶχεν ἐπιβιβασθεῖ τοῦ ἀτμοπλοίου «Βορρᾶς», τὸ ὁποῖον ἐναυάγησε κοντὰ εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Βυτὶ τῆς Πολυνησίας. Ἐκεῖ ἡ ἄτυχη κυρία σας ἐφαγώθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους ἰθαγενεῖς. Δέξασθε, κτλ.»

—Ὥστε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τὸ κρέας ποὺ ἔφαγα ἦταν τῆς γυναίκας μου ; μουρμούρισε ἐντελῶς ἀποθλακωμένος ὁ φίλος μου ὁ Στέφανος. Ἔφαγα τὴ γυναῖκα μου... Οὔφ !...

Καὶ συμπλήρωσε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του :

—Δὲν περίμενα νἄναι τόσο νόστιμη !... Χί, χί, χί !... Καὶ τόσο τρυφερή !... Μπράβο !... Μπράβο !...

—Ὥστε τὸ κομμάτι τὸ κρέας ποὺ ἔφαγα ἦταν τῆς γυναίκας μου !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἂν θέλης ν' ἀκοῦς γιὰ σὲ λόγια καλά, μάθε κι' ἐσὺ νὰ λὲς λόγια καλὰ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐπίκτητος

Ὦ, χρυσάφι, γέννημα τῆς γῆς, τί πάθος ποὺ ἀνάβεις στὶς καρδιὲς τῶν θνητῶν ! Ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμις στὸν κόσμο, ἐσὺ εἶσαι ὁ δυνάστης κι' ὁ κυρίαρχος τῶν πάντων....

Διόδωρος Σικελιώτης